

JENNY JÄGERFELD

MUN
HUIKEA
KUOLEMA

Suomentanut Katriina Kauppila

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos *Min storslagna död*

© Jenny Jägerfeld 2021 by Agreement with Grand Agency.

Kansi: Sara R. Acedo

Kannen kuvat: iStock, Unsplash

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45654-4

otava.fi

jennyjagerfeld.se

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

*Millalle ja Samille – rakastan teitä
kuuhun ja takaisin!*

(KUN EN VIELÄ VÄLITTÄNYT SIITÄ, ETTÄ OLI)

60 PÄIVÄÄ JOULUJUHLAAN

JEESUS ON TÄÄLLÄ!

– MÄ OLEN JEESUS! Majken kiljui ja läimäytti ulko-oven kiinni niin kovaa, että ikkunaruudut rämisivät.

Hän vilkaisi minua. Minä makasin eteisen lattialla ja yritin suojata kasvojani Einsteinin villeiltä pusuilta. Olin tullut kotiin melkein varttia aikaisemmin, mutta en ollut vielääkään saanut inline-seja jaloistani, koska Einstein hyökkäsi kimppuuni joka kerta kun yritin nousta istumaan. Sen häntä huiski niin vikkelästi edestakaisin, että saatoin tuntea pieniä tuulenpuuskauksia. Toisinaan mietin, mistä se oli häntänsä saanut. Tarkoitin, että olihan se tietysti ollut sillä syntymästä saakka, mutta häntä oli vaan niin kamalan pörheä ollakseen rottweilerin (jota Einsteinissa oli kolme neljäsosaa) ja saksanpaimenkoiran (jota siinä oli yksi neljäsosa). Ihan kuin se olisi lisäksi ollut sukua ketulle tai jollekin!

Majken viskasi lippiksensä kaarena halki eteisen. Se laskeutui hienosti täytetyn seepran selkään, mutta putosi sitten alas lattialle, missä lojui jo vihreä hattu, nahkahansikas ja kullanväri-

sestä paperista tehty kruunu. Ilmeisesti kukaan meistä ei ollut erityisen hyvä osumaan.

Einstein jätti minut viimein rauhaan, kun se huomasi kimalaisen (tai sitten se oli valtavan paksu ampiainen), jonka perässä se alkoi pinkoa. Siitäkin huolimatta, että sekä se että minä tiesimme kaikkien sen kimalaisjahtien päättyneen siihen, että se sai kipeän piston ja ulisi kivusta.

– Ei, Einstein, minä yritin sanoa, mutta se kieltäytyi kuuntelemasta.

– MÄ OLEN JEESUS! Majken kiljui toistamiseen.

Minun pikkusiskoni on ollut täysin kykenemätön puhumaan normaalilla äänenvoimakkuudella koko kahdeksanvuotisen elämänsä ajan. Tai, niin, ainakin siitä saakka, kun hän sanoi ensimmäisen sanansa (joka oli TLÖ, tunnetaan myös ”jäätelönä”). Nyt hän kuitenkin oli niin kiihdyksissä, että oli tehdä minut kuuroksi.

– Ai jaa, minä sanoin ja nousin istumaan. – Mä kun olin melkein varma, että hänellä oli parta.

Majken rypisti otsaansa ja katsoi minua kummissaan, mutta hänen kasvonsa levisivät hymyyn samalla hetkellä, kun hän kuuli mummon äänen yläkerrasta:

– The Wilde kids are home!

Kyse ei ole siitä, että olisimme erityisen villejä tai mitään (en ainakaan minä), meidän sukunimemme vain sattuu olemaan Wilde.

– CHARLOTTE! Majken sanoi, katsoi odottavasti portaisiin ja kiskoi samalla nopeasti repun päältä ja tallasi lenkkarit jaloistaan.

Me sanomme mummoa Charlotteksi, koska hän ei halua tulla kutsutuksi mummoksi. Hänen mielestään sellaiset sanat kuin ”äiti” ja ”mummo” ovat mitätöiviä. Aivan kuin hänellä ei

enää olisi omaa identiteettiä, vaan hänen odotettaisiin vain olevan pehmeä, äidillinen ja huolehtivainen persoona. Ja sellaiseksi häntä ei oikein voi sanoa. Vaikka kyllä hän toisinaan huolehtii meistä! Mutta silloin hän tekee niin, koska itse haluaa. Ei siitä syystä, että sen katsottaisiin kuuluvan äidin tai mummon rooliin.

– Olipa loistava tuuri, että tulitte juuri nyt, mummo huusi. – Sain erinomaisen syyn imuroida jonakin toisena päivänä!

Ensin näkyviin tuli pari sitruunankeltaisia korkeakorkoisia kenkiä, sitten vihreänkimaltavat trikoot, sitten hyvin pörröinen, valkoinen kudottu pusero ja sen jälkeen loput mummosta, eli mummon pää ja letiksi palmikoidut harmaat hiukset, jotka laskeutuvat olkapäälle. Majken hyppi tasajalkaa riemusta ja huusi:

– CHARLOTTE, CHARLOTTE! ET IKINÄ ARVAA, MITÄ ON TAPAHTUNUT! MÄ OLEN JEESUS!

– Darling dearest. Juuri *tuota* en tosiaankaan olisi ikinä arvanut, mummo sanoi.

Äiti ilmaantui keittiön ovensuuhun. Ainakin *oletin*, että se oli äiti, mutta siitä ei voinut olla varma, sillä hän kantoi niin jättimäistä pyykkikasaa, että vain jalat näkyivät.

– Mistä te puhutte? kysyi vaatevuoren takaa ääni (joka selvästi kuului äidille).

– Majken on ilmeisesti muuttunut jumalan pojaksi, minä sanoin.

– EI! EI! TE ETTE YMMÄRRÄ! MOSSKORPIN KOULUSSA JÄRJESTETÄÄN JOULUJUHLA!

– Mosstorpin koulussa, minä mutisin.

– SIELLÄ ON LAULUA JA TANSSIA JA TEATTERIA JA TAIKATEMPPUJA JA KAIKKEA. NIILLÄ ON SELLAINE JOKA VUOSI, JA KAIKKI JOTKA HALUAA, SAA OLLA MUKANA! KAIKKI YKKÖSISTÄ KUTOSIIN. SÄKIN, SIGGE!

– Ei kiitos, minä sanoin.

– JA ME ESITETÄÄN JOULUKUVAELMA! Majken jatkoi ja hyppi nyt tasajalkaa innostuksesta. – SE ON NIIN KUIN TEATTERIA JA SIINÄ ON MARIA JA JOOSEF. JA MARIA SAA LAPSEN NIIN ETTÄ SE ON SUPERPAKSU JA SYNNYTTÄÄ TALLISSA. MUTTA MARIA JA JOOSEF EI OLE HEVOSIA, NIIN KUIN JOTKUT VOI LUULLA, VAAN NE ON IHMISIÄ JA SAA LAPSEN, JONKA NIMEKSI NE ANTAA JEEBUS!

– Aha, minä sanoin.

Joulukuvaelma. Se selitti.

– JA MÄ OLEN JEEBUS! MÄ SAIN PÄÄROOLIN! Majken sanoi.

– Sehän on ihan loistavan fantastista, sanoi mummo ja yritti oikoa muutamia Majkenin kurittomista hiussuortuvista.

Siitä ei ollut mitään hyötyä. Majkenin hiukset näyttivät linnunpesältä. Linnunpesältä, joka kuului melkoisen huolimattomalle linnulle. Mummo nosti vihreän hatun lattialta ja asetti sen Majkenin päähän.

– EIKÖ! Majken sanoi ja veti hatun niin syväälle, että vain korvat jäivät törröttämään ulkopuolelle.

– Onneksi olkoon, kulta! äiti sanoi.

– Onko Jeesus tosiaan päärooli? minä kysyin. – Kun mun entisessä koulussa esitettiin joulukuvaelma, niin Jeesusta esitti vanha nukke.

– SITÄ MIELTÄ GUNNARKIN OLI ALUKSI, MUTTA SITTEN MÄ SANOIN, ETTÄ JEEBUS ON KYLLÄ PÄÄROOLISSA JOULUKUVAELMASSA!

– Niin, voi varmaan sanoa, että hän on oikeastaan pääroolissa koko kristillisyydessä, sanoi Krille Marenki, joka samalla hetkellä ilmaantui kulman takaa kahvikuppi kädessään.

Krille Marenki on älyttömän pitkä ja älyttömän laiha kuusikymppinen mies, joka asuu meidän kanssamme The Royal

Grand Golden Hotel Skärblackassa. Hän on ainoa jäljellä oleva hotellivieras, muut joutuivat muuttamaan pois, kun me muuttimme sinne. Mutta Krille siivoaa itse oman huoneensa ja tekee oman aamiaisensa, joten oikeastaan hän tuntuu tätä nykyä enemmän perheenjäseneltä kuin hotellivieraalta.

– JUSTNIIN, Majken sanoi ja katsoi arvostavasti Krilleä. – EIKÄ PÄÄROOLIA VOI TIETENKÄÄN ESITTÄÄ MIKÄÄN NUKKE! JA SITTEEN GUNNAR SANOI, ETTÄ ”SITTENHÄN SINÄ VOIT ESITTÄÄ JEESUSTA, MAJKEN”, JA MÄ SANOIN ”JOO”, KOSKA TIESIN, ETTÄ MUSTA TULISI IHAN MAHTAVAN HYVÄ JEESUS, KUN MULLAKIN ON ESIMERKIKSI PITKÄT HIUKSET.

– Sinusta tulee ihan ilmiömäinen Jeesus, mummo sanoi. – Sitä paitsi sinulla on ääni, joka sopii teatteriin. Jopa takimmaisessa rivissä istuvat kuulevat kyllä jokaisen vuorosanan!

– Tosin Jeesus taitaa olla kuvaelmassa ihan vastasyntynyt, niin ettei hän varmaan sano kovin paljon, minä totesin. – Paitsi ehkä ”byää”.

– SITÄ GUNNARKIN SANOI, MUTTA SIIHEN MÄ SANOIN, ETTÄ EIHÄN SE VOI NIIN OLLA, ETTEI PÄÄROOLISSA OLEVA SANO MITÄÄN! SEHÄN OLISI TOSI KUMMALLISTA. NIIN ETTÄ MEIDÄN TÄYTYY TIETENKIN MUUTTAA NÄYTELMÄÄ. ÄITI, SUN PITÄÄ TULLA KATSOMAAN, SÄ ET SAA OLLA TÖISSÄ SILLOIN!

– Niin, tuo minun kyllä pitää nähdä! äiti sanoi. – Koska se joulujuhla pidetään?

– JOULUKUUSSA YHTENÄ SUNNUNTAINA.

Majken nosti hattuaan ja kumarsi syvään kuin valmistautuisi jo ottamaan vastaan suosionsoitukset.

– Okei, otetaan selvää, mikä sunnuntai se oikein on! Haluan todellakin päästä katsomaan sinua, Majken, äiti sanoi ja yritti

kurkkia pyykkivuoren sivusta. Hän ei onnistunut kovin hyvin, sillä näimme vain hänen toisen korvansa ja hiussuortuvan, ja sitten maahan putosi t-paita ja sitten pienet sukkahousut ja sen jälkeen kokonainen kasa vaatteita rojahti hänen jaloilleen.

– Olenpa minä epäkohtelias, Krille sanoi ja laski kahvikupin kädestään. – Arvaanko oikein, että olet matkalla alas pyykkituupaan, Hannah?

– Hyvin arvattu, äiti sanoi.

Krille kumartui keräämään vaatteita lattialta. Hän nosti pois myös suuren lakanan, joka oli ollut pyykkikasan päällimmäisenä, niin että saatoimme viimein nähdä äidin kasvot. Hän hymyili meille ja pussasi ilmaan, ensin Majkenin suuntaan ja sitten minun. Minä olin nappaavinani pusun käteeni ja työntävinäni sen housujeni taskuun.

– Saanko saattaa sinua? Krille kysyi kädet täynnä pyykkiä.

– Kyllä kiitos, kiltti Krister, vastasi äiti. – Olet enkeli! Haluan myöhemmin kuulla kaiken Jeesuksesta, Majken! hän huikkasi olkansa yli ja katosi alas kellarin portaisiin.

Krille seurasi äitiä ja kuulin hänen sanovan:

– Hannah, niin kuin varmaan tiedät, elokuva-alalla on valtavan hankalaa lyödä itseään läpi. Erityisesti jos, niin kuin minulla, ei oikeastaan ole ollenkaan kontakteja. Toivottavasti sinua ilahduttaa kuulla, että olen nyt oivaltanut, mikä tulee olemaan seuraava siirtoni!

Äiti parka! Pidän kovasti Krille Marengista, mutta useimmiten hän käyttää vähän liikaa sanoja kertoessaan asioita.

– Missä Bobo muuten on? minä kysyin.

Samalla hetkellä kuulin Elvis Presleyn matalan äänen yläkerasta. Minun toinen (ja pienin) sisareni Bobo rakasti Elvistä jopa enemmän kuin hän rakasti vanhoja täytettyjä eläimiä, joita oli aseteltu hiukan kaikkialle talossa. Hän soitti aina Elviksen kap-

paleita jukeboksilla, joka oli hänen huoneessaan. Tällä kertaa soi *Always on my mind*, joka jymisi seinissä.

– Äh, sanoin. – Yläkerrassa.

– Exactly! isoäiti sanoi ja hymyili.

Sain viimein inlinesit jaloistani ja seurasin mummoa ja Majkenia keittiöön, missä Einstein ravasi ympäriinsä ja hamuili ilmasta kimalaista, joka lenteli sekopäisenä ympäriinsä. Avasin terassin oven ja otin sanomalehden yrittääkseni huiskia kimalaisen puutarhaan.

– Kerro lisää Jeesuksesta, Majken, isoäiti sanoi.

– JOO! SE ON TOSI JÄNNÄ TARINA, Majken sanoi.

– MARIAHAN OLI YHDESSÄ JOOSEFIN KANSSA, MUTTA SAI LAPSEN JUMALAN KANSSA. MUTTA JOOSEFIN MIELESTÄ SE OLI IHAN OKEI. NIIN ETTÄ SILLÄ OLI TAVALLAAN KAKSI MIESTÄ.

Mummo nauroi ja sanoi:

– Maria oli selvästi aikaansa edellä.

– MUTTA JUMALA EI ASUNUT YHDESSÄ JEESUKSEN JA MARIAN JA JOOSEFIN KANSSA.

– Ei, hän ei tosiaan ollut kovin läsnä oleva vanhempi.

Majken istui hetken hiljaa ja mietti.

– SVEDRIK JA JUMALA ON AIKA SAMANLAISIA, KOSKA SVEDRIK EI SEKÄÄN OLE KOVIN LÄSNÄ OLEVA VANHEMPI, hän sanoi sitten.

– Ja siihen kaikki yhtäläisyydet jumalan ja sinun isäsi välillä taitavatkin loppua, mummo sanoi.

Juostuani kimalaisen perässä välillä huiskien lehdellä ja välillä puhaltaen pikkuisen kimalaisen raidalliseen peräpäähän onnistuin viimein saamaan sen ulos ovesta. Suljin oven nopeasti. Einstein katsoi minua pettyneenä.

– Tein sen sinun takiasi, höntti, sanoin ja rapsutin sitä kor-

van takaa. – Ymmärtäisit kyllä, jos olisit vähän viisaampi.

Mummo avasi pakastimen ja nosti sieltä pussillisen pullia. Hän heilutti rapisevaa pussia korkealla ilmassa.

– Pulla? Anyone? Sigge? Majken?

– MULLE JÄINEN! sanoi Majken.

– Mulle sulatettu, minä sanoin. – Tai kaksi.

Mummo otti muutaman askeleen kohti eteistä ja huusi yläkerran suuntaan:

– Boel darling! Pullaa?

Mummo teki ihania pullia. Hän ei leiponut itse (se ei olisi tullut hänelle mieleenkään) vaan osti ne Ica-marketista. Mutta hän lisäsi niihin aina voita, sokeria, kanelia ja rusinoita, joten niistä tuli maailman parhaita pullia.

– PARASTA KOKO NÄYTELMÄSSÄ ON SILTI SE, ETTÄ KOLME VIISASTELEVAA MIESTÄ TULEE JA ANTAA JEESUKSELLE LAHJOJA. NIIN ETTÄ MÄ SAAN AVATA PAKETTEJA!

– Mun mielestä ne on kyllä kolme viisasta miestä, minä sanoin ja kaadoin lasillisen maitoa. – Ja miten edes voisit avata pakketteja, kun olet vastasyntynyt?

– MÄ OLEN JUMALAN POIKA!

– No entä sitten?

– SILLOIN OSAA TEHDÄ MITÄ VAAN, Majken sanoi ja levitti kätensä niin rajusti, että kumautti Pavlovia, täytettyä lumikko-a, joka oli mikroaaltouunin päällä. Pavlov lennähti tömähtäen lattialle.

– Paitsi hallita raajojasi, sanoin ja nostin takaisin paikalleen lumikkoraukan, joka näytti nyt aiempaakin takkuisemmalta.

– JEESUS HALLITSI RAAJANSA SUPERHYVIN. HÄN ESIMERKIKSI KÄVELI VETTEN PÄÄLLÄ! Majken sanoi ja haukkasi ison palan jäisestä kanelipullastaan.

– Järvi oli ehkä sinä päivänä jäässä, minä ehdotin, mutta Majken ei ollut kuulevinaan. Sen sijaan hän sanoi:

– TIEDÄTTEKÖ MUUTEN, MITÄ JEESUKSEN PAKETEISSA OLII? KULTAA JA TUPAKOITA!

Mummo nauroi.

– Vai niin? Sepä mukavaa pikkuiselle Jeesukselle.

Hän työnsi ekstratuunatut pullat mikroon.

– Tupakkaa? minä ihmettelin. – Miksi luulet, että hän olisi saanut tupakkaa? Eikös hän saanut... mitä se nyt oli, mirhaa? Ja suitsukkeita?

– NIIN JUSTIIN! TUPAKOITA! Majken sanoi suu täynnä pullaa.

– Suitsukkeet ja tupakat ei kyllä ole sama asia. Suitsuke on sellainen pieni tikku, joka sytytetään ja siitä tulee savua.

– JUST NIIN! SIIS TUPAKOITA.

Minä luovutin. En jaksanut enää todistella enempää. Jos Jeesus sai tupakoita joulukuvaelmassa, se ei ollut ainakaan minun vikani. Mummo ehti tuskin laskea pullavadin alas, kun jo sieppasin itselleni yhden pullan. Se maistui taivaalliselta! Mummo oli onnistunut taas! Tai no, mummo ja Ica-market.

Yhtäkkiä Einstein ulvaisi kivusta. Näin kimalaisen lentävän kunniakierroksen sen pään ympäri. Se oli jotenkin päässyt tunkeutumaan takaisin sisään! Sitten huomasin. Keittiön ikkuna. Se oli auki. Vain pikkiriikkisen raollaan, mutta riittävästi, että kimalainen saattoi ahtautua siitä läpi, vaikka paksu olikin.

– Oh dear. Mikä nyt on? mummo sanoi. Hän oli tottunut Einsteinin sähellykseen.

– Kimalainen pisti sitä kuonoon, sanoin ja kiiruhdin Einsteinin luo.

Sen silmät olivat suuret kuin pingispallot, ja se vikisi ja nuoli kuonoon villinä.

– Kimalainen? Lokakuussa? That’s odd, mummo sanoi.

Kimalainen pörräsi muutaman kierroksen minun pääni päällä ja lensi sitten pois ja istahti ikkunankarmille kuin miettimään, mihin häijyyyn puuhaan ryhtyisi seuraavaksi. Sitten se lennähti ulos ikkunasta.

Pidin kiinni Einsteinin päästä ja tutkin tarkkaan sen leveää mustaa kuonoa ja silmäluomien yläpuolella ja suun sivulla olevia hunajanruskeita täpliä. Erityisen tarkkaan tutkin mustankiiltävän nenän, mutta en huomannut mitään. Einstein katsoi minua syyttävästi.

– No, ei ole minun vikani! Sano nyt, Einstein: onko kaikki koirat yhtä huonoja oppimaan virheistään vai ainoastaan sinä?

Einstein kieltäytyi vastaamasta.

Bobo tuli alas keittiöön täytetyt minkit Kulko ja Minko kainaloissaan.

– Hei Bobo, minä sanoin.

– HEIPPA BOBO! sanoi Majken, joka oli ollut niin uppoutunut ahmimaan jäisiä pullia, että oli ollut hiljaa varmaan kokonaisen minuutin.

– Heihei, Bobo sanoi.

– Tuossa on pullia, Boel sweetheart, mummo sanoi ja osoitti keittiönpöytää.

Bobon ilme kirkastui. Hän ei kuitenkaan alkanut syödä itse vaan piteli pullaa minkkien pienten mustien kuonojen edessä.

– Kulko, Minko, syökää, niin kasvatte yhtä isoiksi kuin Elvis!

Vasta kun Bobo oli aivan varma, etteivät minkit halunneet syödä, hän haukkasi pullaa itse.

Mummo istahti keittiöpöydän ääreen ja sytytti tupakan.

– Jos nyt Jeesuskin polttaa, niin en kai minä ole pekkaa pahempi? Ei sillä että minä mitään verukkeita tarvitsisin, mutta kuitenkin.

(KUN EN VIELÄ VÄLITTÄNYT SIITÄ, ETTÄ OLI)

59 PÄIVÄÄ JOULUJUHLAAN RÄKSÄT RÄÄKY

Oli lokakuun puoliväli, ja olimme asuneet Skärblackassa (joka tunnettiin myös nimellä Blacka) yli neljä kuukautta. Se tarkoitti, että olin käynyt Mosstorpin koulun 6A-luokkaa seitsemän, kahdeksan viikkoa.

The Royal Grand Golden Hotel Skärblacka tuntui todellakin nyt kodilta, ja meidän vanha asuntomme Tukholman Rågsvedissä, missä olin aiemmin tuntenut jokaisen neliösentin, alkoi hiljalleen haihtua mielestäni. Ja vaikka äidin mielestä oli vaikea tottua asumaan yhdessä sekä mummon että Krille Marengin kanssa, minulle se ei ollut ollenkaan vaikeaa. Ei myöskään Majkenille ja Bobolle, vaikka heillä olikin Svedrikiä ikävä.

Minulla ei ollut juurikaan ikävä Svedrikiä. En tiedä, johtuuko se siitä, että Svedrik ei ole minun oikea isäni, vai pikemminkin siitä, että minä ja Svedrik olemme niin kamalan erilaisia. Svedrikin ehdottomasti suurin (ja mahdollisesti ainoa) kiinnos-

tuksen kohde on jalkapallo ja erityisesti Hammarby IF:n jalkapallojoukkue, jota kutsutaan nimellä Bajen. Minun ehdottomasti vähäisin kiinnostuksen kohteeni on jalkapallo ja erityisesti Bajen. Huom.! Se ei ole Bajenin vika. Vaan Svedrikin. Hän ei nimittäin pystynyt lopettamaan jauhamista Bajenin peleistä, Bajenin pelaajista, Bajenin aluepuolustuksesta. Svedrik ei koskaan ymmärtänyt, että minua ei kiinnostanut. Niin kuin hän ei ymmärtänyt sitäkään, että Majken todellakin *oli* kiinnostunut ja saattoi ladella tunnettujen Bajenin pelaajien nimiä unissaan. Tiesin sen, koska sellaista sattui useammin kuin kerran silloin kun meillä oli yhteinen huone. Herääminen kello 03.47 siihen, että Majken kiljui NACKA SKOGLUND, RONNIE HELLSTRÖM, MAX VON SCHLEEBRÜGGE, ei ollut suosikkitaapani herätä.

Mutta en aio valittaa liikaa Svedrikistä. Vaikka hän useimmiten istui sohvalla ja söi maapähkinöitä ja katsoi jalkapalloa, hän oli sentään ainakin fyysisesti läsnä. Minun biologinen isäni ei ole ollut minulle läsnä ylipäätään millään tavalla. Hiukan tilastoja:

Kerrat, joina olen tavannut isäni: 0

Kerrat, joina olen jutellut isäni kanssa: 0

Kerrat, joina olen saanut isältäni meiliä tai tekstiviestin: 0

(Ainoa, mitä olen isältäni saanut, on hänen hiuksensa, jotka ovat mustat ja kiharat, hänen tummanvihreät silmänsä, joiden iiristä kiertää kullanuskea kehä, ja hänen ihonvärensä, joka on vaaleanuskea. Majken sanoo, että olen samanvärisen kuin laiha O'boy-kaakao, mutta siinä tapauksessa hän itse näyttää maidolta. Hän on niin valkoinen, että melkein sinertää.)

Arvelen, että isäni on suunnilleen näin kiinnostunut minusta: 0

Mutta nyt harhauduin aiheesta! Minun oli tarkoitus kertoa, mihin olen tottunut asuttuamme Skärblackassa neljä kuukautta:

1. Siihen, että kaikki puhuvat itägöötanmaan murretta. Kuvittelin aiemmin, että mummo puhuu leveää murretta, mutta olen joutunut perumaan puheeni. Hän puhuu lähinnä riikinruotsia verrattuna muihin Blackan asukkaisiin. Pari päivää sitten Nico minun luokaltani sanoi, ettei hän ollut pystynyt nukkumaan ollenkaan, koska ”räksät rääky ihan mun rullakartiinien takana”. Vasta kun ystäväni Juno käänsi sana sanalta, ymmärsin Nicon tarkoittaneen, että ”linnun visersivät tosi kovaa puussa aivan hänen ikkunansa ulkopuolella” (ja ikkunassa hänellä ilmeisesti on rulla-verho). Toinen mielenkiintoinen murrejuttu oli se, että ihmiset usein toistivat sen, mitä he olivat juuri sanoneet. Esimerkiksi: ”hän meni mummon luo, meni” tai ”olin elokuvissa, olin”. (Vaikkakin itägöötanmaan murteella elokuvia sanotaan ”kuviksi”.) Ja sitten monet sanoivat ihan ilman syytä ”ja niin”, kun olivat kertoneet jotakin. Esimerkiksi ”me mentiin kaupungille ja niin”. Miksi, ihan käsittämättömyyttä.
2. Siihen, että kaikki seisovat rullaportaisissa paikoillaan ja vähän missä sattuu. Tukholmassa täytyy seistä portaiden oikeassa laidassa, jos aikoo pysyä paikallaan, muuten voi kylmästi laskea, että kaikki vasenta laitaa eteenpäin pyyhälvät ihmiset kampittavat kumoon suunnilleen kerran sekunnissa. Ei sillä, että Skärblackassa olisi rullaportaita, mutta Norrköpingissä kyllä on. Mummo ei ylipäätään ymmärrä, mitä järkeä on kävellä rullaportaisissa. ”Darling! Rullaavien portaiden ideahan on juuri se, että ei *tarvitse* liikkua itseään”, hän sanoi, kun otin asian esiin. Siinä hän on tietysti oikeassa.
3. Siihen, että Skärblackassa ei ole kovin paljon kauppia ja ravintoloita. Pari ruokakauppaa, kaksi pizzeriaa, ap-

teekki, kukkakauppa. Suunnilleen. Tukholmassa, jopa Rågsvedissä, saattoi helposti valua keskustaan, jossa kioskien ja ruokakauppojen lisäksi oli kauppoja, joissa myytiin vaatteita, laukkuja, kelloja, lankaa. Oli sushipaikkoja, thai-ruokaa ja yksi intialainen ravintola. Ja ellei Rågsvedissä ollut sitä mitä kaipasi, saattoi aina mennä metrolla Globenin ostoskeskukseen, jossa oli kaikkea ja vähän yli.

4. Siihen, että tähdet näkyvät Skärblackassa paljon paremmin! Kaupungissa, tarkoitan Tukholmassa, niitä hädin tuskin erotti, koska taloista, autoista, mainoskylteistä, urheilukentistä ja katuvaloista tuli niin paljon valoa. Mutta Skärblackassa tähdet erottaa hirmuisen selvästi! Jos täällä Skärblackassa sanoo ”kaupunki”, niin sillä tarkoitetaan Norrköpingiä. (Ja Norrköpingiä kutsutaan sitä paitsi Pekingiksi. Tosi kummallista. Mutta niin se vain on, sanoo Juno.)

Mutta yksi asia, johon en oikein ole tottunut, on koulu. Siis se menee ihan hyvin. Kyse ei ole siitä. Minun opettajani Agneta on kiltti ja luokkakaverini ovat okei. Jotkut jopa tosi kivoja (Juno tietysti, ja Miriam ja Maja ja parivaljakko, jonka nimi on Bella Bjä ja Bella Bjö), toiset enemmän neutraaleja. Tyyliin että eivät välitä niin paljon. Kukaan ei ole ollut oikeastaan inhottava.

Mutta minä olen aina tosi jännittynyt. Ihan kuin olisin koko ajan valmistautunut siihen, että jotakin kamalaa tapahtuu. Että muut huomaavat, millainen hölmö oikein olen.

Minä vahdin itseäni. Sitä mitä sanon. Miten puhun. Kuinka liikun. Toisinaan kun tulen koulusta kotiin, olen ihan loppu, koska minun on pitänyt hillitä niin monia mielijohteitani. Saatan heittäytyä sängylle ja nukkua kaksi tuntia. Riippumatta siitä, kuinka paljon räksät rääkyvät ikkunan ulkopuolella.

(KUN EN VIELÄ VÄLITTÄNYT SIITÄ, ETTÄ OLI)

57 PÄIVÄÄ JOULUJUHLAAN

NELJÄKYMMENTÄ YLIMÄÄRÄISTÄ TONTTUA

Kello oli kymmentä yli kymmenen, kun juoksin Junon kodin piha-tielle. Heidän hopeanvärinen autonsa oli niin lähellä heidän to-della kulmikasta ja erittäin piikikistä pensasaitaansa, että minun piti hivuttautua sivuttain, ettei takkini tarttuisi teräviin piikkeihin.

Portaiden yläpäässä seisoj puutarhatonttu Tom Thelander, jonka olin sattunut kidnappaamaan kesällä. (Olin jopa aloittanut erittäin menestyksekkään Instagram-tilin nimeltä Bilbo the Runawaygnome, jolla oli nyt yli seitsemänsataa seuraajaa!) Tom Thelander näytti tosi iloiselta punaisessa piippalakissaan, eikä tontusta huomannut melkein ollenkaan, että se oli mennyt keskeltä poikki.

Ehdin hädin tuskin hipaista ovikelloa, kun Juno jo avasi oven pukeutuneena valkoiseen kimoon, jossa oli leveät hihat ja suuria vaaleanpunaisia ja vaaleankeltaisia kukkia. Hänen oli täytynyt seistä eteisessä odottamassa.

– Konnichiwa! Sä olet myöhässä!

Juno heilautti päätään niin että turkoosit kiharat keinahtivat.

– Vain kymmenen minuuttia, sanoin ja astuin sisään.

Silmälasit menivät heti huuruun, niin että otin ne pois ja kuivasin puserooni.

– Kolmetoista, Juno sanoi ja osoitti rannekelloaan. Kun en reagoanut, hän alkoi heiluttaa kättään kasvojeni edessä. Silloin tajusin.

– Kello! Se on tullut!

– Joo!

Laitoin silmälasit takaisin päälle ja tartuin hänen ranteeseensa nähdäkseni kellon kunnolla. Se on kullanvärinen ja siinä oli syvän turkoosinsininen kellotaulu ja kultaiset ja punaiset viisarit. Juno oli tilannut sen Japanista muutamaa viikkoa aiemmin. Juno rakasti kaikkea, mikä oli peräisin Japanista. ”Paitsi maanjäristyksiä!” niin kuin hänellä oli tapana sanoa.

– Mä jumaloin tätä kelloa! Haluan lähteä Las Vegasiin ja mennä sen kanssa siellä naimisiin.

– Etkö sä sanonut samaa siitä munakkaasta, jonka teit edellisellä viikolla? kysyin.

Hän rypisti otsaansa.

– Joo, niin kai. Se olikin ihan sairaan herkullinen munakas. Mutta nyt ollaan vaan mä ja kello!

– Hyvä kuitenkin, ettet ajattele mennä naimisiin... tyyliin kananmunan kanssa.

Juno nauroi ja antoi kellolle hellän suudelman.

Me ohitimme olohuoneen, missä Junon äiti makasi selällään liidunvalkoisella pörröisellä matolla äärimmäisen omituisessa asennossa. Peppu ilmassa ja jalat ikään kuin heitettyinä pään yli ja varpaat lattiassa. Tiukoissa mustissa treenivaatteissaan hän näytti ninjalta, joka oli jämähtänyt takaperinkuperkeikkaan.

– Hei Sigge, hän sanoi hengästyneenä.

– Hei...

Kun me menimme ylös portaita Junon huoneeseen, minä kuiskasin:

– Siis anteeksi, mutta mitä se *tekee*?

– Joogaa, Juno sanoi. – Sillä on siitä ihan pakkomielle. Se on kuin sairas. Yrittää saada isänkin aloittamaan. Isä kyllä totta puheen tarvitsisi sitä, sillä se on suunnilleen yhtä notkea kuin jääkaappi. Ei, kun puutarhatonttu! Luultavasti isäkin katkeaisi keskeltä, jos se yrittäisi jotakin tuollaista.

Hihittelimme äänekkäästi ja suljimme Junon huoneen oven.

Minä ja Juno olimme päättäneet omistaa koko lauantain apimme *Turrituurin* ideoinnille. Oikeastaan *minä* kutsuin sitä ”ideoinniksi”, Juno oli asiallisempi ja kutsui sitä ”apin kehityksi”.

– Siksi sitä sanotaan. Sekä äiti että isä ovat ohjelmistosuunnittelijoita, joten mun kyllä pitäisi tietää.

Kun kysyin, mitä ohjelmistosuunnittelijat tekevät, Juno vastasi:

– Suunnittelevat ohjelmistoja.

En tajunnut siitä yhtään mitään. Juno selitti, että he suunnittelivat ja kehittivät tietokoneohjelmistoja, ja silloin ymmärsin ehkä hiukkasan enemmän.

Riippumatta siitä, sanottiinko sitä ideoinniksi vai apin kehityksi, niin tarkoituksenamme oli kirjoittaa muistiin kaikki ajatuksemme ja ideamme *Turrituuriin* liittyen. Olimme alkaneet miettiä appia jo kesällä, mutta suunnittelu oli loppunut, kun koulu alkoi. Nyt siis oli sen aika! Olin ottanut mukaan keksintömuistikirjani, jonka olin saanut vaarilta, ja selailin läpi kaikki vanhat keksintöni, kuten muovimukeista tehdyt kaiuttimet, lehdenpidikkeen, jonka saattoi ottaa kylpyammeeseen ja Arrow

Sparrowin – muokatun harppuunan, jolla saattoi salamanno-peasti nousta hankalia ylämäkiä inlinesit jalassa. Arrow Sparrow oli minun mestariteokseni, jos sain itse sanoa. Ja sainhan minä!

Turrituurin ideana oli, että yksinäiset eläimet voisivat tavata toisiaan. Se oli vähän niin kuin deittisovellus lemmikkieläimille. Mutta tarkoitus oli myös, että yksinäiset ihmiset voisivat saada uusia kavereita eläintensä avulla. Voisi esimerkiksi antaa synkän gerbiilinsä tavata mukavan rusettimarsun kurkulla herkuttelun ja syvällisen ajatustenvaihdon merkeissä, samalla kun vietti aikaa marsun emännän tai isännän kanssa.

Me ajattelimme jopa, että sovellus voisi olla avuksi sellaisille ihmisille, jotka eivät oikein osanneet olla toisten ihmisten kanssa. Sillä jos huoneessa on eläimiä, on aina jotakin mistä puhua. Minä tiesin sen kyllä, kun olin elänyt koko elämäni yhdessä erinäisten marsujen, kilpikonnien ja koirien kanssa. Jos ei tiedä, mitä sanoa, voi vain vilkaista ylienergistä koiraansa ja sanoa: ”No onpas se nyt villi ja pomppiva!” Ja silloin tunnelma ei enää ole niin jäykkä.

Junon mielestä sovellus voisi myös olla tapaamispaikka ihmisille, jotka tarvitsivat apua eläintensä hoidossa ja ihmisille, jotka halusivat hoitaa eläimiä. Joku, joka halusi kissan, mutta ei voinut saada omaa vanhempiansa takia (ihan niin kuin Juno) voisi olla kissavahtina viikon, kun kissan omistaja oli lomalla. Ja joku, joka teki pari kertaa viikossa pitkiä työpäiviä, voisi saada apua koiransa ulkoiluttamiseen joltakin koirattomalta koiranrakastajalta, joka ei halunnut mitään enempää kuin juoksennella ympäriinsä ja heitellä keppejä ja huutaa ”Nouda!”.

Käyttäjien pitäisi tehdä sovellukseen profiili, jossa on valokuva ja kuvaileva teksti. Sitten heidän pitäisi rastittaa, olivatko he eläimiä vai ihmisiä (mitä minä aluksi pidin turhana, koska kai se nyt näkyisi profiilikuvasta, jos joku oli vaikka marsu, mutta Juno

sanoi, että se oli tarpeen, jotta sovellus tekisi oikeita matcheja).

Lisäksi pitäisi vielä ruksia, millaisia eläimiä halusi tavata. Me käytimme paljon aikaa siihen, että kirjoitimme ylös kaiken maailman erilaiset kotieläimet aakkosjärjestyksessä: hamsteri, hilleri, kala, kaniini, kilpikonna, kissa, koira, käärme, lintu, lisko, marsu, minipossu, minkki, rotta ja ”muu” niille eläimille, jotka eivät sopineet mihinkään kategoriaan. Lopuksi pitäisi ruksia, halusiko apua eläimensä hoitoon vai halusiko auttaa toisia eläinten hoidossa.

Me kirjoitimme muutaman testitekstin saadaksemme käsityksen, miltä ne näyttäsivät sovelluksessa. Minä kirjoitin kuvauksen meidän kilpikonnastamme Carolinasta, koska minusta sillä *todella* olisi käyttöä *Turretuurille*. Carolina oli karannut muutamaa kuukautta aiemmin, ja minä epäilin vahvasti, että se johdettiin siitä että se oli niin pitkästynt.

”Olen seikkailunhaluinen kilpikonna parhaassa iässä. Minusta on hauskaa ahmia voikukanlehtiä ja kylpeä vesikulhosani. Etsin uusia ystäviä, joiden kanssa treenata joogaa ja jutella elämästä. Tule ulos kuorestasi! Kohdataan syksy yhdessä!”

Juno kirjoitti profiilitekstin itselleen. ”Olen tuleva journalisti, joka rakastaa japanilaista kulttuuria, erityisesti mangaa, animea ja j-poppia.” Hänen toiveensa oli saada auttaa muita eläinten hoidossa, ja hän oli kiinnostunut tapaamaan kissoja, marsuja, kaniineja ja hamstereita.

Meidän omasta mielestämme idea oli aivan nerokas! Nyt meidän pitäisi vain fiksata itse tekniikka. Aluksi olimme ajatelleet, että voisimme ehkä mennä jollekin kurssille tai sellaiselle, jotta oppisimme, kuinka sovellus tehdään. Mutta koska sovellusten kehittelykurseista ei varsinaisesti ollut Skärblackassa ylitarjontaa (niitä oli nolla) olimme lopulta tajunneet, että meidän pitäisi löytää joku, joka voisi tehdä sovelluksen.

– No, miten me nyt tästä jatketaan? minä mietin.

– Ei hajuakaan, sanoi Juno. – Mä googlaan.

Hän otti kullannäköisen läppärinsä ja alkoi naputella. Hänen tietokoneensa oli täynnä tarroja erilaisista sarjakuvahahmoista, joista en ollut koskaan kuullutkaan ennen kuin tutustuin Junoon. Mutta nyt tunnistin helposti Sailor Moonin pitkät vaaleat sapatit, salapoliisi Conanin pyöreissä silmälasissaan ja Deku Wankon skottiruutuissa hameessa ja pistooli kädessään.

Juno kirjoitti nopeasti ja käytti kaikkia sormiaan, ei pelkäänyt etusormia niin kuin minä.

– Entä sun vanhempasi? Eikö ne osaisi tehdä sellaista?

– Ei, ei, ne osaa vaan ihan sikatyösiä datajuttuja. Ne siis tekee hommia talousohjelmistojen kanssa. Mutta katso! Mä löysin yhden firman, joka kehittää sovelluksia!

– Lukeeko siinä, mitä se maksaa? minä sanoin.

– Ei... mutta tässä voi chatata jonkun kanssa! Jonkun tyyliin sovelluskonsultin. Mä kysyn. ”Me... halutaan... tehdä... deittipalvelu... eläimille... paljonko... se... maksaisi?”

Kun odottelimme vastausta, Juno pyysi minua kysymään, paljonko kello on, minkä teinkin – se oli kaksikymmentä yli yksitoista. (Luultavasti Juno ei ollut niinkään kiinnostunut itse kellonajasta, vaan halusi vain saada syyn tuijottaa rakastuneesti uutta kullanhoidoista rannekelloaan.) Sitten hän kysyi, sopiko hänelle minun mielestäni paremmin vaaleanpunaiset vai mintunvihreät hiukset, sillä hän oli ajatellut ostaa uuden peruukin. Minä sanoin äänestäväni vaaleanpunaista, koska minun mielestäni se korosti parhaiten hänen siniharmaita silmiään.

Sitten esittelin hänelle taitoluisteluhypyä, jota sanotaan salchowiksi ja jonka halusin oppia tekemään inlineseilla. Salchowia tehdessä hypätään takaliu'usta ylös ilmaan, painetaan kädet varpaloa vasten, ristittää jalat niin kuin olisi pissahätä ja pyöritään,

ja sitten laskeudutaan yhdelle jalalle, käsivarret ojennettuina sivuille ja toinen jalka ojennettuna taakse. Kerroin, että hyppy oli saanut nimensä Ulrich Salchowilta, joka oli Ruotsin kaikkien aikojen menestynein taitoluistelija! Hän voitti kerran olympiakultaa, kymmenen kertaa maailmanmestaruuden ja yhdeksän kertaa Euroopan mestaruuden!

Juuri ennen kuin lopetin taitoluistelun suunnilleen kolme vuotta sitten, olin todella lähellä onnistua kaksois-salchowissa – siinä pyörähdetään ilmassa kahdesti ympäri. Mutta on tietysti ihan eri juttu tehdä se inlineseilla.

Juno oli ihan vakuuttunut, että oppisin tekemään salchowin inlineseilla, ja me mietimme, missä olisi kyllin tasainen alusta, jotta en laskeutuisi sepelille ja kuolisi kivuliaasti. Sitten Juno surffasi sivustolla, jolta hän oli ostanut kellon, ja kiljahti yhtäkkiä. Hän oli nimittäin bongannut kaulaketjun, jossa oli taitoluisteluistinta esittävä amuletti. Hän näytti minulle kaulakorun kuvan, ja minun sydämeni alkoi takoa, sillä minulle tuli niin hirmuisen vahva tunne, että halusin sen! Että minun *täytyi* saada se!

Se oli täydellisesti muotoiltu pikkuinen kultainen luistin, jossa oli pieniä timantin kaltaisia kiviä, ja se roikkui aika pitkän kullavärisen ketjun päässä. Se maksoi melkein kolmesataa kruunua.

– Me ostetaan se! Mä voin lainata sulle! Juno kiljui innoissaan.

– Joo! minä sanoin, mutta sekuntia myöhemmin aloin epäillä. Mitä ihmiset ajattelisivat minusta, jos kuljeskelisin tuollainen kaulakoru kaulassani? Tiesin kyllä, mitä Budde minun vanhasta koulustani olisi sanonut. *Homo. Homokaulakoru.*

Vilkaisin Junoa

– Äh, mitä sä luulet... Voiko pojat käyttää tuollaista kaulakorua? Juno katsoi minua hämmentyneenä.

– Miksi ei voisi? Onhan pojillakin kaula. Onhan sullakin kaula. Vai mitä?